

dette fra; jeg troede, at det var en Spøg fra hans Side igaar; men den fremkom med et saa overordentlig alvorligt Ansigt fra ham, og uden fremkom der idag Yderligere til Støtte for Fastsiddelsen af denne Formening, at jeg dog finder Anledning til at gjøre opmærksom paa, hvorfor jeg ikke fornaar at fatte, hvorledes den ærede Ordfører egentlig er kommen til dette Resultat. Man kan ikke være kommen dertil gjennem Udvalgets Forhandlinger, det er umuligt; thi det Første, der derom blev yttret i Udvalget, var dette, at fra vor Side — og jeg skal specielt ogsaa sige fra min Side — betragte vi Forsvaret af Kjøbenhavn ved Søminer og flydende Forter alene for at være saa slet, at jeg vilde foretrække slet intet Forsvar at have i den Retning fremfor at have dette. Den ærede Ordfører kan heller ikke have faaet denne Anskuelse af Betænkningen; thi hvis den ærede Ordfører læser Mindretallets Betænkning, da vil han se, at noget af det Første, der staar der, er, at man anser Anlaget af et fast Fort paa Middeltgrundens Nordspids for ubetinget nødvendigt. Den Situation, der er fremkommen, er i Virkeligheden ikke ny; den indskrænker sig nemlig til den gamle Sætning, der er anerkjendt fra vor Side og, som jeg tror, fra alle Sider, at Søminer og Søminevesenet kan være en meget god Hjælp og en meget god Støtte for det faste Forsvar, men at det ingenlunde i sig selv og i og for sig afgiver nogenjomhelst tilforlæbelig Betryggelse. Det, som Mindretallet har søgt at faae frem, var en Afslutning ikke af Forsvarsforanstaltningerne overhoved — naturligvis —, men det var en Afslutning af de Forsvarsforanstaltninger, som man mente, at det var rigtigst at udføre, naar man maatte staa paa det Grundlag, at der i en overfluelig Fremtid ikke kunde ventes bevilget mere end nogle og tredive Millioner til Landets Forsvar. Vi søgte da denne Afslutning paa den billigste Maade, idet vi maatte erkjende, at der foruden de dybe Løb ogsaa var de dybere Grunde, hvor det kunde være heldigt at have et saadant Forsvar. Det næste Punkt, hvor den ærede Ordfører fandt en saa overordentlig væsentlig Indrømmelse, var dette — som han udtrykte sig igaar — at vi havde gjort den Indrømmelse, at man kunde føre Ledningen fra Søminen ind i en flydende Minestation. Ja, der har jo heller ikke nogenfinde været nogen Tvivl om, at det ikke skulde være gjørligt at faae Ledningen derhen; men den ærede Ordfører vilde have talt rigtigere og korrekttere med Hensyn til Mindretallets Standpunkt, naar han havde sagt, at Marsagen, hvorfør man paa høire Fløj fra Mindretallets Side ansaa det for rigtigst at forsøge Anskaffelsen af en flydende Minestation, ikke var Kjerlighed til flydende Minestationer overhoved — som man jo ikke har den Ære at kjende, og man kan saaledes ikke godt have fattet nogen Kjerlighed dertil —; men det var et Forsøg værd af den Grund, at

man, hvis man ikke vilde have en saadan flydende Minestation, maatte søge den paa Fjælllandet, altsaa paa det nærmeste Sted, paa Saltholmen, og dette vilde medføre en yderligere Beføstning til Dækning af en saadan fast Minestation, som man naturligvis ikke kunde lade ligge ubeskyttet mod Overskud. — Det var dette Par Bemærkninger, som jeg har villet tillade mig at anføre lige overfor de Indrømmelser, som der har været saamegen Tale om fra den ærede Ordførers Side. Jeg tvivler høilig paa, at Spørgsmaalet er om en Fjerdingsvei, saa at vi paa denne nær skulde være kummet hverandre i Møde. Jeg tror for det Første, at der er noget Mere end en Fjerdingsvei. Jeg kjender ikke den ærede Ordførers gymnastiske Færdighed, og veed ikke, om han fornaar at gjøre dette Spring; men jeg vil bede den ærede Ordfører at erindre, at, hvis han ikke gjør Springet til det faste Fort, saa falder han i Vandet.

Conseilspræsidenten (Strup): Jeg skylder ikke den ærede Ordfører, men nærmest mig selv at afgive den Erklæring, at jeg ikke, saaledes som den ærede Ordfører mente, har modificeret noget tidligere af mig brugt Udtryk. Det, som jeg paa givne Foranledning idag har udtalt som min Mening med dette Udtryk, er nøjagtig det Samme, som jeg mente med det, da jeg brugte det. Det kan jo ganske vist siges at være uheldigt for mig at have brugt et Udtryk, som af Andre er blevet forstaaet anderledes, end jeg har tilfjettet; men jeg vil troste mig med, at i saa Tilfælde forekommer det mig at have været heldigt for Sagen, at jeg har brugt det, thi jeg ser ikke rettere, end at Interessens for Forsvarssagen derved paa flere Steder er bleven langt større, end den tidligere var. Interessens for at se Forsvarssagen gennemført synes mig at være noget meget betydelig, efter at jeg har brugt dette Udtryk, som jeg beklager er blevet forstaaet anderledes, end jeg mente det. Naar den ærede Ordfører advarede mig imod at sætte nogen Lid til, at jeg paa dette Omraade kunde gennemføre eller se gennemført stykkevis, hvad der ikke havde ladet sig gennemføre i sin Helhed, fordi det som en Helhed havde mødt en saa bestemt og saa kompakt Modstand, — som jeg ikke ser, at vor Forsætning anviser nogen Maade til at knække —, og naar den ærede Ordfører altsaa advarede imod eller fraraadede at forsøge paa at gennemføre paa dette Omraade stykkevis, hvad der ikke lod sig gennemføre i det Hele, idet han erindrede om, at det ikke var lykkedes paa et andet Omraade at opnaa et lignende heldigt Resultat ved at forandre Taktil, saa vil jeg dog bede den ærede Ordfører om at erindre, at han jo selv for et Dieblit siden angav 3, 4 à 5 meget vanskelige Punkter, hvor begge Parter ere fuldstændigt enige. Det forekommer mig, at dette maa varsele godt om at